

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ № 9 (145) 2015

Святійший Патріарх Філарет прибув до Сполучених Штатів Америки

18 вересня 2015 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відбув з офіційним візитом до Сполучених Штатів Америки.

О 20 годині за місцевим часом патріаршу делегацію в міжнародному аеропорту Чикаго імені О'Хара зустріли: голова управи парафії святого апостола Андрія Первозванного м. Чикаго Іван Ярьсько, генеральний консул України в Чикаго Лариса Герасько, настоятель української православної місії в Японії священник Павло Королюк та численні парафіяни.

Відзначимо, що під час архіпастирського візиту Святійший владика відвідає адміністративний центр Вікаріату УПЦ Київського Патріархату – собор святого апостола Андрія Первозванного у Блумінгдейлі, де звершить Божественну літургію з нагоди 45-річчя заснування парафії, очолять збори настоятелів та голів управ, проведе низку високих зустрічей у Вашингтоні та відправить богослужіння у Свято-Троїцькому храмі Норт-Роялтону.

Патріарха Філарета супроводжує перший проректор Київської православної богословської академії, професор протоієрей Олександр Трофимлюк.

Патріарх Філарет виступив перед учнями української школи в Чикаго

19 вересня 2015 року зранку Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у рамках архіпастирського візиту до Сполучених Штатів Америки відвідав українську школу в Чикаго.

Школа знаходиться у славнозвісному Ukrainian Village (Українське село або Українська околиця) – невеликому оазисі нашої національної культури у США.

Цей район українці почали освоювати ще наприкінці XIX століття. Ukrainian Village розташоване за декілька хвилин їзди від центру Чикаго, тут достойні будинки та квартири, хороші школи.

Перед входом до «Рідної школи» (саме так називається цей навчальний заклад) Святійшого владика зустрічали діти з квітами і запашним короваєм.

Після вступного слова директора школи пані Галини Баран до присутніх дітей, а їх тут навчається понад триста, звернувся Патріарх Філарет, який наголосив на важливості примноження у душі людини найвищої християнської чесноти – любові. Крім того архіпастир ознайомив вчителів і учнів із станом справ в Україні.

Патріарха Філарета на заході супроводжували перший проректор Київської православної богословської академії, професор протоієрей Олександр Трофимлюк, голова управи парафії святого апостола Андрія Первозванного м. Чикаго Іван Ярьсько.

Святкування кафедрального храму Київського Патріархату в США

20 вересня 2015 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відправив Божественну літургію в кафедральному храмі Вікаріату УПЦ Київського Патріархату в США та Канаді – соборі на честь святого Андрія Первозванного м. Блумінгдейл (штат Іллінойс).

Урочиста служба відбулася в ознаменування 45-ліття парафії, адже далекого 1970 року у передмісті Чикаго у винайнятому приміщенні відбулося перше богослужіння новоствореної української православної громади.

Парафія зростала, утверджувалася, міцніла й гуртувала навколо себе все нових і нових людей.

Зараз громада святого апостола Андрія Первозваного міста Блумінгдейл - це по правді взірцева парафія для всіх українських громад у діаспорі, та й в Україні.

Центром громади є величний, просторий храм, гарно оздоблений як зовні, так і всередині. Крім церкви є зала імені доктора Івана Трухлого, де періодично відбуваються мистецькі заходи, український культурний центр, що покликаний пробуджувати незламний український дух, велика школа українознавства, яка плекає любов до свого коріння, своєї Батьківщини-України у найменших членів громади, українське кладовище, де знайшли свій останній спочинок багато українців.

Під величний дзін дзвонів із хлібом-сіллю та квітами Предстоятеля Київського Патріархату зустрів голова управи парафії п. Іван Ярьсько, а настоятель храму протоієрей Віктор Полярний запросив Його Святість очолити богослужіння.

Святійшому Владиці співслужили: перший проректор КПБА протоієрей Олександр Трофимлюк, настоятель протоієрей Віктор Полярний, архимандрит Питирим, протоієрей Богдан Згоба, протоієрей Олексій Касперук, протоієрей Роман Загурський, священник Михайло Васенда, священник Олег Сацюк, священник Петро Мазепа, клірик храму священник Михайло Лецишин, священник Павло Королюк.

Богослужіння прикрасив майстерний спів великого хору парафії під керівництвом Богдана Кулешка.

Під час відправи Патріарх Філарет звершив дияконську хіротонію над членом місійної парафії УПЦ Київського Патріархату в Японії, етнічним японцем, що у хрещенні носить ім'я Іван.

Крім того, за ревно служіння Церкві Святійший владика нагородив золотим наперсним хрестом священнослужителів Вікаріату: священника Михайла Васенду, священника Олега Сацюка, священника Петра Мазепу та священника Павла Королюка.

Святкування продовжились у церковній залі, де було влаштовано прийняття.

Прославили Пресвяту Богородицю

21 вересня 2015 року з нагоди дванадцятого свята Різдва Пресвятої Богородиці Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відправив Божественну літургію в кафедральному соборі святого Андрія Первозваного м. Блумінгдейл (штат Іллінойс).

Святійшому владіці співслужили перший проректор КПБА, професор протоієрей Олександр Трофимлюк і настоятель храму протоієрей Віктор Полярний.

За богослужінням співав хор духовенства Вікаріату Української Православної Церкви Київського Патріархату в США і Канаді під керівництвом священника Петра Мазепи.

Після відпусту Патріарх звернувся до присутніх із повчальним словом на тему свята.

Прес-центр Київської Патріархії

СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ НАГОРОДИВ БОЛГАРСЬКИХ ВОЛОНТЕРІВ МЕДАЛЯМИ «ЗА ЖЕРТОВНІСТЬ І ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ» ЗА АКТИВНУ ПІДТРИМКУ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

10 вересня 2015 року в урядовій резиденції «Бояна» у місті Софія у Болгарії відбулося урочисте прийняття Посольства України в Болгарії з нагоди відзначення 24 річниці Незалежності України.

Під час урочистостей з благословення та за дорученням Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета посол України у Болгарії Микола Балтажи вручив нагороди активним болгарським та українським волонтерам церковні медалі «За жертвовність і любов до України».

Нагороди отримали 12 людей: Дімітр Георгієв, Надія Бойко, Здравка Русенова, Діана Мерджанова, Василь Жуківський, Костянтин Бубновський, Юрій Маргаєв, Ірина Драганова, Віталій Канівець, Сергій Антонов, Тихомира Тихич і Олена Коцева.

У заході взяли участь Заступники голови Народного зібрання Республіки Болгарія Дмитро Главчев та Краси-

мир Каракачанов, колишній Президент Пьотр Стоянов, колишній прем'єр-міністр Філіп Дімітров, Патріарх Болгарський та митрополит Софійський Неофіт, депутати парламенту, бізнесових, наукових, освітніх, культурних кіл, ЗМІ, української діаспори, а також послі багатьох іноземних держав.

У виконанні Камерного хору Болгарської академії наук пролунали гімни України та Болгарії.

Виступаючи перед присутніми, Посол Микола Балтажи наголосив на героїчній боротьбі українського народу за суверенітет і територіальну цілісність нашої держави на тлі анексії Криму та військової агресії з боку Російської Федерації. Було акцентовано на тісних історичних та культурних зв'язках, традиційних дружніх відносинах між Україною

та Болгарією, а також висловлено вдячність дипломатичному корпусу та болгарським представникам за послідовну підтримку України.

Нагородження болгарських волонтерів стало можливе стараннями парафії Української Православної Церкви Київського Патріархату, друзів Болграї в Україні родини Ростислава Мартинюка та Соні Дімітрові-Мартинюк.

Владика Антоній вручив нагороди хмельницьким волонтерам

6 вересня після закінчення Божественної літургії в Свято-Андріївському кафедральному соборі м. Хмельницького митрополит Хмельницький і Кам'янець-Подільський Антоній з благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України вручив медалі за жертвовність та любов до України волонтерам ГО «Тепло рідних сердець».

Вітаючи нагороджених, владика зазначив: «Ми мусимо схилити голови перед нашими волонтерами. Перед приватними особами та організаціями, перед дітьми і старими, перед кожним, хто в важкий час допомагає українській армії, пораненим та біженцям. Вони діють за словом Божим, здійснюючи великий заповіт – заповіт любові до ближнього. Хочу сьогодні привітати з нагородою Лесю Василівну Стебло, Наталію Михайлівну Дзекар та Валентину Андріївну Базиліюк, якими зроблено особисто багато для розвитку волонтерського руху на Хмельниччині. Нехай Господь укріпить і підтримає тих, хто працює в тилу так само як і на передовій для свободи і незалежності нашої країни».

Нагороджені передали подяку Святійшому Патріарху Київському і всієї Руси-України Філарету за високу відзнаку їхньої праці.

Відбулася друга ротація військових священників

Відбулась друга ротація військових священників. Після плідного навчального графіку друга черга військових священників УПЦ Київського Патріархату відбула в зону проведення АТО.

Всі кроки підготовки відбувались у співпраці з Генеральним Штабом України та Міністерством оборони України. Як результат, військові священники розподілені за потребами військовослужбовців на 4 групи, у відповідності до кількості секторів зони проведення АТО. Кожний священник групи має приписку до військової частини, яка знаходиться у відповідному секторі зони проведення АТО. З благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета кожному військовому священнику було закуплено камуфляж, берці, шеврони і тактичний ремінь. А також аптечки, які пожертвувала Ганна Майборода від ГО «ВО Патріот».

Перед відправленням всі військові священники отримали відповідні документи від Синодального Управління військового духовенства та Генштабу для в'їзду в зону проведення бойових дій. Військові командири відповідних частин з ранку 5 вересня виходять на зв'язок з військовими священниками та погоджують умови їх прибуття.

Перед відправленням військових священників Голова Синодального Управління військового духовенства Митрополит Іоан (Яременко) та Перший заступник голови Управління військового духовенства прот. Тарас Мельник відслужили молебень на закликання Святого Духа, після завершення якого 5 військових священників склали обітницю тверезості, яка, окрім іншого, є наглядним прикладом для військовослужбовців щодо принциповості відмови від алкогольних напоїв в зоні проведення АТО.

З нами Бог, а тому і перемога!

На Волині надрукують перший молитовник для незрячих українською мовою

З благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, Синодальний відділ соціального служіння та благодійності, відділ організації благодійності та соціального служіння Волинської єпархії, Волинський обласний осередок Всеукраїнської молодіжної громадської організації інвалідів з вадами зору «Генерація успішної дії» розпочинають спільний соціальний проект для незрячих «Молитовник українською мовою шрифтом Брайля».

Мета – надрукувати 300 молитовників шрифтом Брайля вартістю 58380 грн (194,6 за один примірник) й розповсюдити їх по бібліотеках для незрячих по всій Україні та інтернатах у Волинській області. Це буде перший в Україні молитовник українською мовою шрифтом Брайля для незрячих.

Проект стартує з інформаційної кампанії зі збору коштів на друк молитовника.

Інформаційна кампанія, яка триватиме протягом вересня-жовтня передбачає:

1. Розповсюдження листівок з метою інформування про проект;
2. Проведення 2 благодійних акцій, прес-конференції;
3. Створення 1 проморолика, 1 відео, запис телепередачі;
4. Залучення громадськості та ЗМІ.

Тож запрошуємо усіх активно долучитися до цієї справи, адже незрячі теж відчувають духовну потребу молитися й торкатися слова Божого. Якщо у вас є питання, звертайтеся на пошту: mylist.elios@gmail.com

Кошти можна перерахувати на картковий рахунок у ПриватБанку:

4149 4978 2479 5738 Скиба Наталія Миколаївна (волонтер)

Єпископ Сумський і Охтирський Мефодій освятив відремонтований БРДМ

Єпископ Сумський і Охтирський Мефодій разом з духовенством єпархії освятив чергового відремонтованого БРДМ, котрий повернувся з фронту після важких боїв, захищаючи Вітчизну, і був відремонтований колективом підприємства «Сумиобленерго» в позаурочний час. Військові, котрі приймали бойову машину, щиро дякували керівництву та робітникам підприємства, нагадавши, що попередні відремонтовані ними авто, служили дуже гарно. Одразу після освячення з території підприємства з прапором машина відбула на фронт.

НОВИНИ БРАТНЬОЇ ЦЕРКВИ

Від імені всієї повноти Української Греко-Католицької Церкви Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав сердечно привітав Президента України Петра Порошенка з 50-річчям і шле йому найщиріші вітання

«Так Всевишньому було угодно, – пише Предстоятель у привітальному листі Президентові, – щоб свій перший півстолітній ювілей Ви зустрічали в zenіті людської слави і влади. Тож бажаю Вам, щоб у перспективі цієї важливої дати Ви побачили обрії чудові майбуття прекрасного, до якого й вестимете з Божою допомогою і нашими спільними стараннями нашу Державу. Щоб у Ваших особистих ідеалах і надалі Бог і Україна були понад усе. Щоб Ваші рідні й близькі дарували Вам тільки втіху, а здоров'я Ваше хай відзначається козацькою міццю наступника гетьманів Запорозької Січі».

«Нехай всемілостивий Господь винагородить Вас своїми щедрими ласками та благословить на дальшу працю для добра всього нашого народу. А як завдаток Божих ласк, уділяю Вам своє архипастирське благословення», – побажав Блаженніший Святослав ювілярові.

Свій столітній ювілей святкує о. Доротея Шимчій, монах Чину святого Василя Великого

Отець Доротея є найстаршим ченцем василіанином. Напередодні в місті подячну Святу Літургію за здоров'я

о. Доротея очолив владика Іринеї (Білик) у храмі Воздвиження Чесного Христа Господнього. Із владикою співслужив сам отець-ювіляр Доротея Шимчій. Багато вірних зібралися у церкві для спільної молитви і привітання знаного молільника о. Доротея.

Після Богослужіння владика Іринеї зачитав привітання Папи Римського Франциска, який надіслав о. Доротею своє особливе Апостольське благословення з нагоди ювілею.

Сьогодні після обіду очікують на прибуття отця Доротея Шимчія на Асамблею богосвячених осіб РКЦ та УГКЦ, що цими днями відбувається у Львові.

Департамент інформації також вітає ювіляра і бажає, щоб Господь кріпив його ще на довгі і благі літа.

Члени Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви у традиційному листі-вітанні по завершенню Синоду до Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка нагадали «про моральний обов'язок української влади боротися з корупцією, яка руйнує суспільні органи»

«Церква завжди була матір'ю та опікункою вбогих, – мовиться у листі, – сиріт і соціально незахищених осіб. Отож прагнемо нагадати, що поряд із нагальною потребою проведення справжніх і глибоких реформ в Україні, водночас Уряд не може забувати про бідних, потребуючих і тих, хто перебуває на межі виживання в нашій країні. Подбати про цих людей – наше спільне завдання. Окремо хочемо згадати про моральний обов'язок української влади боротися з корупцією, яка руйнує суспільні органи. Ми свідомі, що лише зусиллями держави без широкої підтримки Церкви і громадськості це зло ми не подолаємо. Церква, як мати і учителька свого народу, відчуває свій обов'язок підтримати боротьбу проти зла корупції та утвердження верховенства права в нашій державі».

Єпископи Синоду також висловили Прем'єр-міністрові запевнення у пошані до нього як до очільника Уряду України.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Петро (Стасюк), Єпарх УГКЦ Австралії та країн Океанії, розповів про проблеми Христової віри на цих теренах

– Владико, ви відповідальний у Церкві за морське капеланство. Воно тільки недавно почало в нас набирати офіційного статусу...

– У нашій Церкві комісія морського капеланства була створена вже майже десять років тому. Мене призначили її очільником лише два роки тому. Нашим постійним морським капеланом у світі є отець Олександр Смеречинський.

Цей рік був дуже успішним у морському капеланстві. Отець Смеречинський побував у Франції, Англії, Вестмінстерській єпархії (Канада)... І дедалі більше священників відвідують порти й стають морськими капеланами.

Англійська церква цього року відмовляється від морського апостоляту в Одесі. Ми плануємо перейняти її будинок для моряків у цьому місті. Відповідальним за цей центр буде отець Олександр. Будинок, що буде відчинений щодня, знаходиться в Одеському порту.

– Наш морський апостолят опікується тільки нашими моряками?

– Не тільки. Наприклад, в Одесі трапилася така ситуація, що судно було арештоване і морякам не заплатили. Серед моряків було лише сім українців, решта – філіппінці. Тож морський капелан покликаний служити кожному морякові, кожній людині, яка є на судні, незалежно від того, чи це мусульманин, чи християнин. Це як у війську.

Лише зараз в Одесі нам дають землю, щоб відкрити центр для військових моряків. Державна влада хоче, щоб наша Церква допомогла їй у цій справі.

Ми знаємо, що у світі є близько двохсот тисяч українських моряків. Тому цей апостолят дуже важливий.

– Австралія – одна із впливових країн світу, які підтримують Україну на міжнародній арені у війні з Росією. Чи часто до вас телефонують високопосадовці австралійського уряду...

– В Австралії є доволі багато свідомих людей, які дуже добре розуміють ситуацію в Україні, наприклад пан Стефан Романів, генеральний секретар Світового конгресу українців. Є багато парафіян, які служать на світовому рівні.

Австралійські політики зважають на нашу думку.

– Знаємо, що російська пропаганда добралася і до Австралії. З якою такою російською неправдою вам найчастіше доводиться зіштовхуватися?

– Та це неправда. (Сміється). З того, що я знаю, то дуже мала частина австралійців вірить російській пропаганді. Переломним моментом стало збиття літака МН-17, в якому загинули австралійці. Також в Австралії не вірять, що російських військ нема в Україні.

Австралійські політики та урядовці завжди запевняють нас, що вони допомагали й допомагатимуть Україні. І хочу наголосити, що в цьому провладні й опозиційні сили Австралії єдині.

– Владико, недавно в нашій Церкві відбувся Патріарший Собор. Що він має принести нашій Церкві в Австралії?

– Австралійські проблеми є такі ж, як у США, Канаді та інших країнах, де проживають великі українські діаспори. Зокрема, це секуляризація, брак віри в Бога... Різниця між Україною та Австралією в тому, що Україна має більше віруючих, живе більш традиційним життям. Але на Соборі я побачив, що багато наших проблем однакові, тільки ми дещо в іншій ситуації, адже наші вірні живуть у секуляризованому суспільстві й набагато менше приходять до церкви...

– Природа людського гріха всюди однакова...

– Так. І наша молодь має переконання, що всі мають однакові права, зокрема щодо шлюбу...

– Часто є такі колізії, що людина приходить до храму, вірить у Бога, але вона має нетрадиційний потяг... Як ви ставитесь до таких людей у себе в церкві?

– Так, у нас є такі люди в церкві. Вони часто приходять до храму і навіть співають у хорі. Але ми їх ніколи не судимо і ніколи не звертаємо на них негативної уваги. Проте завжди нагадуємо про християнське вчення в цьому питанні і намагаємося працювати з ними. Було б добре, якби Церква розробила свою політику євангелізації молоді.

– Що ви повезете зі собою додому?

– Для нас дуже важлива єдність з Україною. І найголовніше, що ми повеземо додому, – що вся наша Церква у світі журиться і працює над тими самими проблемами. Ці проблеми постали не за один день і не за один рік. Тому позбутися їх дуже швидко не вдасться, але думаю, ми маємо зараз закласти фундамент для їх розв'язання. Тепер ми говоримо про катехизацію, біблійні студії, молитву. Наші молоді люди хочуть краще розуміти Церкву, Літургію. Вони люблять ікони, наші

традиційні свята... І це вже дуже добре. Тому разом з цим, гадаю, їм треба глибше розуміти християнське вчення, бо вони готові бути українськими греко-католиками.

Я побачив такий феномен. За останній рік, відколи Україна почала переживати надскладні часи, до сорока відсотків людей (більшість із них молоді) почали приходити до Церкви... Можливо, це є розуміння того, куди Церква має рухатися... Бо кожна людина має потребу спокою на душі, приятелювати, жити без клопоту... Гадаю, усе це знаходиться в Бозі Ісусі Христі, у вченні Церкви.

Відчуваю, що війна в Україні вчить нас багато чого. Є багато негативів, але є і багато позитивів. І присутність Бога в житті дозволяє глибше все зрозуміти. Як нам розказали наші військові капалени на Соборі - на війні немає атеїстів.

Розмовляла Оксана Климончук

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ: «У РЕЛІГІЙНОМУ ЗНАЧЕННІ ЛЬВІВ, ЯК І ВСЯ ГАЛИЧИНА, – ЦЕ НАДЗВИЧАЙНІ ЦЕНТРИ, ОСКІЛЬКИ САМЕ ТУТ СКОНЦЕНТРОВАНІ ПОБОЖНІСТЬ І ВИСОКА ДУХОВНІСТЬ»

лігійному значенні Львів, як і вся Галичина, – це надзвичайні центри, оскільки саме тут сконцентровані побожність і висока духовність. Такої релігійності, яка є на Галичині і Волині, – ми не спостерігаємо, на жаль, поки що в інших регіонах нашої держави, зокрема на Сході. Друге – і це вже в історичному контексті – Львів вболіває не лише за Галичину, а й за всю Україну. Це, зокрема, можна зрозуміти на конкретних прикладах. Ми бачили чимало львів'ян на Майдані, які захищали принципи демократії, виступивши проти режиму Януковича. Тепер же ми спостерігаємо за львів'янами вже у військових добровольчих батальйонах, вони захищають територіальну цілісність нашої держави на Донбасі. Тому планка патріотизму у Львові не на словах – висока.

– Ми з Вами вже торкнулися теми Майдану та останніх подій, оскільки сьогодні не говорити про важку ситуацію в Україні просто неможливо. Безумовно, перемога буде за нами, проте духовні наслідки війни очевидні – чимало військових повернуться додому з потребою відновлення внутрішніх сил і з бажанням подолати страшні спогади пережитого. Яким чином суспільство і Церква зокрема можуть долучитися до подолання цієї душевної кризи?

– Події, які відбуваються на Донбасі, сколихнули всю Україну. Тому це спонукало до мобільності і прагнення захисту, оскільки всі регіони створюють добровольчі батальйони військових. Якщо гіпотетично поглянути у майбутнє, то смерть і страждання, з якими ми за-

раз стикаємось, приведуть до позитивних результатів. Через це загальне горе Україна міцно об'єднується. Звичайно, що все не у наших руках, а у Божих. Саме Він через страждання і смерть приводить до кращого. Візьмімо до уваги два такі фактори. По-перше, зараз, насамперед у молоді, зник страх перед смертю. По-друге, сам український народ у рамках цих подій виявив милосердя і співчуття до людського горя. Скажімо, переселенців зі сходу, які потребують притулку, приймають у всіх регіонах. Окрім того, майже у кожному куточку країни збирають гуманітарну допомогу, продукти харчування, одяг, ліки, спорядження. Тому така спільна дія всього народу є виявом людської гідності, співстраждання, а церковною мовою – любові до ближнього і Батьківщини.

Як може Церква допомогти реанімувати духовно українське суспільство? Божественна благодать зцілює будь-які рани, душевні – перш за все. Я також відчуваю рани Другої Світової війни. Але Господь своєю благодаттю вилікував їх. Так і у цьому випадку – все залишиться у пам'яті, проте вже не болітиме так, як зараз. Бо Господь оздоровлює тоді, коли бачить виявлення любові до свого ближнього і співчуття. Росія сконцентрувала у цій війні свою увагу на зброї, проте не врахувала величч українського духу, який набагато сильніший за дух російських найманців. Адже вони воюють за гроші, а наші солдати вмирають через любов до рідної землі. Тому єдність – наша панацея у подоланні цього душевного болю.

– Коли говоримо про рани, то ро-

зуміємо, що вони присутні не лише у нашому суспільстві, але також і у релігійних спільнотах – це чимало непорозумінь і за давних конфліктів. Якими Ви, як Глава Церкви, бачите ліки від цих ран, щоб Майдан був ще одним ґрунтом для діалогу між нашими Церквами?

– Як і у ситуації із суспільством, так і у міжконфесійному діалозі буде позитивний прогрес. Ми вже бачимо його, коли віряни УПЦ Московського Патріархату переходять до Київського Патріархату. Чому відбувається цей перехід? Тому що вірні бачать підтримку зі сторони Церкви на Майдані, зокрема ми пригадуємо листопадові і пізніші події у Михайлівському соборі. Це і був взірць співстраждання з народом. Храм був і лікарнею, і притулком для гнаних студентів. Тому людям потрібно розуміти цю підтримку. Важливо, що процес перехо-

ду розпочався не зверху, не з єпископату, священників, а від простих прихожан.

– Наскільки, на Вашу думку, цей перехід є корисним і правильним для Церкви загалом?

– Перехід є корисним, оскільки він призведе до об'єднання всього Православ'я у єдину Церкву. Бо якби в Україні була Помісна Православна Церква, ми б не мали тих подій, які є сьогодні на Донбасі. Церква б цього не допустила, адже виховувала б своїх віруючих у любові до Батьківщини. Наприклад, у тих регіонах, де є присутньою УПЦ КП або була у міцній єдності з УГКЦ провокації чомусь не відбувались.

І насамкінець – про приємне. У рамках візиту до Львова Ви взяли участь у щорічному книжковому Форумі. Ваші враження і поради, що варто було б читати зараз, коли особливо є відчутним брак духовних сил?

Перше враження – це здивування від такої великої кількості книг (Усміхається – Ю.Л.). Друге – величезний інтерес українців до книги під час цього заходу. Знаєте, книга – це духовне явище, тому її важливо читати завжди, особливо у стані війни. Безумовно, я б порадив читати духовну літературу, бо саме там кожен може знайти відповіді на питання сьогодення. У нашій Церкві ми наразі закінчуємо переклад книг Святих Отців українською мовою. Тому сподіваюсь, що скоро представимо свою книжкову виставку. Хочу сказати, що саме ці праці є моїми улюбленими, їх варто читати системно і сукупно, не лише обирати собі якийсь один святоотцівський текст, оскільки ця святість і глибина, вміщена у слові, здатна впливати на душу!

Розмовляла Юліана Лавриш

Церква.info

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

УПА І ВСІ ЖЕРТВИ ЗА СВОБОДУ

Під час жорстокої війни, німецька жандармерія і гестапо, Нападали на наші Волинські села разом з поляками. Нас УПА боронило, бо села горіли, німці заложників брали, Багатьох на місцях убивали, молодь на роботу висилали, Збіжжя збирали, своє військо – Німеччину годували.

Польська армія крайова планувала Волинь собі здобувати, Свою поліцію організувала, німцям знущатися помагала. Не було кому наш народ боронити, війська свого не мали, Тільки частини з Поліської Січі у лісах панували, На сході з Ковпаком воювали та німецькі транспорти розбивали.

Спочатку Холмщина горіла, а тоді польська армія крайова, Почала на Волині наших людей вбивати, німцям помагати. Поліська Січ народ пробудила, Повстанську Армію створила, Що до половини 60-тих років з енкаведистами воювали, Свою кров у Гурбах проливали, москалів зупиняли.

Великі наші Герої, що Україну – свою Батьківщину Від москалів боронили, свого життя не жаліли. У холодних землянках жили, воду з снігу пили, Зброю, одягу та їжу самі здобували, При допомозі своїх патріотів-односельчан – виживали.

У густих, засніжених холодних лісах, без теплої одягу, Вони комуністів – енкаведистів по селах вбивали. Від частин Фьодорова дівчат боронили, життя людей рятували, Стукачів та зрадників карали, Самі хворі, поранені по землянках-бункерах від морозів страждали.

Багато загинуло, хто вижив та на заслання не попав, Виїжджав до великих міст, щоб ніхто з ворогів не впізнав. Продовжував виховувати молоде покоління: Щоб українську мову любили, свої пісні співали, Про УПА – московську зневажливо пропаганду відкидали, Своїх Лицарів, Героїв любили та шанували!

Тепер у своїй демократичній державі, Після Революції Гідності – Майдану, Небесної Сотні, Усіх, що не тільки загинули у Донецькій, Луганській війні – пам'ятаймо.

Усім Героям належну шану віддаймо! Школярів навчаймо, що українці: Волю, Свободу – Століттями здобували.

Не можна забути: Козацькі повстання, УНР, Січових Стрільців, Відважних та мучеників на заслання українських Повстанців – вояків. Всі були на війні: кров проливали, Свою міцну державу від ворогів визволяли! Слава їм і пошана від всіх нас, що живе за Божою Правдою та Справедливістю на своїй рідній Українській Землі!

Любов Василів-Базюк (Канада) 11. 10. 2015

РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Різдво Пресвятої Богородиці, християнське свято, в Православній Церкві входить в число Богородичних дванадесятих свят, з нього починається річне коло церковних свят. Діва Марія народилася в той час, коли люди дійшли до таких меж морального занепаду, при яких їхнє повстання здавалося вже неможливим. Кращі уми тієї епохи усвідомлювали і часто відкрито говорили, що Бог повинен зійти у світ, щоб виправити віру і не допустити погибелі роду людського. Син Божий схотів для порятунку людей прийняти людське єство, і Богородицю, єдину гідну вмістити в Себе і втілити Джерело чистоти і святості, Він обирає Собі Матір'ю.

Різдво Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Пріснодіві Марії святкується Церквою, як день всесвітньої радості. У цей світлий день, на рубежі Старого і Нового завітів, народилася Препоблагословенна Діва Марія, покликана від віку Божественним Промислом послужити таємниці втілення Бога Слова – стати Матір'ю Спасителя світу, Господа нашого Ісуса Христа.

Віруючі люди по всій землі гідно шанують піснями і хвалами Ту, Котра розсіяла у світі пітьму безблагодатності і принесла людству спасіння від вічної смерті.

Згідно з церковним переказом, який ґрунтується на апокрифічному Протоєвангелії Іакова, Пресвята Діва Марія народилася в невеликому Галілейському місті Назареті, яке було в

іудеїв у зневазі (Євангеліє від Івана 1:46). Батьками її були праведні Іоаким, коліна Іудиного, з роду пророка і царя Давида і Анна – архіерейського роду, з коліна Левієвого, з дому первосвященника Аарона. Чоловік і жінка були бездітні, тому що свята Анна була неплодна. Досягши похилого віку, Іоаким і Анна не втрачали надії на милість Божу, твердо вірячи, що Богові все можливо, і Він може порятувати Анну від неплодності навіть у її старості. Святі Іоаким і Анна дали обітницю присвятити Богові для служіння в храмі дитя, що їм пошле Господь. Бездітність вважалася в єврейському народі покаранням Божим за гріхи, тому святі і праведні Іоаким і Анна терпіли несправедливі ганьблення від своїх співвітчизників. В одне зі свят старець Іоаким приніс в Єрусалимський храм свою жертву в дарунок Богові, але первосвященик не прийняв її, назвавши Іоакима недостойним, через його бездітність. Святий Іоаким у глибокому горі пішов у пустелю і там зі сльозами молився Господу про дарування дитяти. Свята Анна, довідавшись, що відбулося в Єрусалимському храмі, гірко плакала, однак не нарікала на Господа, а молилася, закликаючи на свою родину милосердя Боже. Господь виконав їхнє прохання, коли святий чоловік і жінка досягли похилого віку і приготували себе добродіями життям до високого звання – бути батьками Пресвятої Діви Марії, майбутньої Матері Господа Ісуса Христа. Архангел Гавриїл приніс Іоакиму і Анні радісну звістку: молитви їхні почуті Богом, і в них народиться Препоблагословенна Дочка Марія, через Котру буде дароване спасіння усьому світу.

Нарешті в глибокій старості Бог обрадував Анну й Іоакима народженням препоблагословенної Марії. Ім'я Марії в перекладі з єврейської означає «висока», «перевершуюча». Пресвята Діва Марія Своєю чистотою і чеснотою перевершила не тільки всіх людей, але й Ангелів, явилася живим храмом Божиим, і, як оспівує Церква у святкових піснопівах, «Небесними Дверима, що вводять Христа у світ у порятунок душ наших».

У 12 років Марія дала обітницю вічного дівочтва. По досягненні Марією повноліття їй знаходять старого чоловіка Йосипа Обручника, що поважає її обітницю. У його домі Марія працювала над пурпурною пряжею для храмової завіси, під час прядіння відбулося Благовіщення.

Після народження Ісуса Христа Марія втікає з ним і Йосипом від царя Ірода в Єгипет, а після смерті Ірода повертається в Назарет. Марія є присутньою на Голгофі, і, відповідно до християнської традиції, насамперед їй являється Христос після свого воскресіння. По одній з версій, Марія тихо жила в будинку Івана Богослова, якого Христос велів їй усиновити. За успінням Марії, тобто розлученням душі Марії з тілом, слідує їхнє чудесне воз'єднання і тілесне вознесення на небо.

Різдво Божої Матері ознаменувало настання часу, коли почали виповнюватися великі і втішливі обіцянки Божі про спасіння роду людського від рабства диявола. Ця подія наблизила на землі благодатне Царство Боже, царство істини, благочестя, чесноти і безсмертного життя. Матір Першонародженого вважається християнами і всім їм по благодаті Матір'ю і милосердною Заступницею, до якої вони постійно звертаються із синівською шаную.

Народження Пресвятої Богородиці Марії служило передднем явлення на землю в плоті Сонця правди – Христа. Воно означало наближення часу руйнування гріха, осуду і смерті, що тяжіли над людьми, вказувало на швидке воссяння Божого благословення і вічного життя на землі.

З наведеною загальною згадкою про значення Різдва Богородиці церковні піснопіви приєднують ще ряд зауважень

про участь Богородиці у відновленні людського роду зі стану падіння.

У богослужбових піснях і тропарях свята, наприклад, висловлюється думка, що чиста Богородиця і Раба Христа Бога безупинно клопочеться перед Ним про дарування людям первинного блаженства. Для тих, хто схиляється до пекла, Вона – міст життя. Вона відчинила вхід у рай, замкнений древнім злочинцем і, як непорочна Агніця привела в наше єство Агніця – Христа.

За часом своєї появи свято Різдво Богородиці – одне з останніх серед дванадесятих. Перша згадка про нього на Сході зустрічається у V ст. у Прокла, патріарха Константинопольського, а на Заході – в Сакраментарії (Требнику) папи Геласія (кін. V ст.). Однак ці свідчення не є достатньо достовірними. Свято виникло, напевно, спочатку в Грецькій Церкві, скоро було прийняте в Римі, а далі і в дочірніх церквах. Різдво Богородиці святкується Іаковівською й Несторіанською Церквами, що може свідчити про те, що це свято з'явилося в Східній Церкві до V ст., коли ці церкви відділились. Для Андрія Критського, який склав на Різдво Богородиці два слова і канон, це вже велике урочисте свято. В Єрусалимському канонарі VII ст. (згідно з грузинською версією) Різдво Богородиці – пам'ять з явними святковими відмінностями від інших днів. На Заході регулярні згадки про Різдво Богородиці зустрічаються починаючи з VII ст., але ще в VII-IX століттях це свято не мало загального поширення. Літургісти XVII ст. стверджували, що на Заході його вперше ввів єпископ Шартрський Фульберт (пом. 1028), який сприяв широкому поширенню свята в Північній Франції.

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА. ІСТОРІЯ СВЯТА

“Величаємо Тебе, життєдавче Христе, і почитаємо хрест Твій Чесний, що ним Ти спас нас від неволи вражої” (Величання на утрєні празника).

“Почитання святого Господнього хреста, — каже слуга Божий митрополит Андрей Шептицький у своєму посланні про святий хрест, — це одна з найважливіших сторінок почитання Бога-Чоловіка... Знак святого хреста, роблений на собі, це один з найстарших звичаїв християн”.

Святий хрест – це вічно живий символ безконечної Божої любові до нас, грішних, символ Христової жертви, символ нашого відкуплення і спасення, символ Христової перемоги над смертю і дияволом. Віддаючи честь святому хресту, ми віддаємо честь Христовій жертві, мукам і смерті. Кладучи на собі знак святого хреста, ми кожного разу визнаємо свою віру в нашого Спасителя.

Східна Церква так високо почитає святий хрест, що встановила в його честь аж кілька свят у році. Найбільше свято у честь святого Господнього хреста — це свято Всесвітнього Воздвиження Чесного і Життєдайного Хреста. Тож погляньмо на історію його встановлення та на різні обряди воздвиження.

Історія встановлення свята.

Свято Воздвиження Чесного Хреста належить до дуже давніх свят, але, як історія знайдення святого Господнього Хреста, так й історія встановлення свята покриті серпанком різних

легенд і тут нелегко відрізнити історичну дійсність від звичайної легенди.

Треба зауважити, що у святкуванні цього свята не йдеться про звичайне почитання-поклоніння святому хрестові, яке буває в Хрестопоклонну неділю. Тут ідеться про зміст свята та про що говорить сама назва: ВОЗДВИЖЕННЯ, що значить ПІД-НЕСЕННЯ, тобто окремих урочистий обряд почитання і прослави святого хреста.

Історики Східної Церкви назагал погоджуються, що передусім дві події сприяли встановленню цього свята: віднайдення святого Господнього хреста в IV ст. і його повернення з перської неволи в VII столітті.

Встановленню свята Воздвиження передувало віднайдення святого хрестного дерева, на якому помер Ісус Христос. Християнська традиція передала нам кілька різних легенд щодо віднайдення святого хреста, з яких аж три приписують це святу Єлені († к. 330), матері цисаря Костянтина Великого. Віднайдення святого хреста мало бути в 326 році.

Історики, які згадують про віднайдення святого хреста, нічого не говорять про його перше воздвиження відразу після віднайдення, що оповідає нам побожна традиція. Грецька Церква відзначає пам'ять віднайдення святого хреста 6 березня. Цей церковний празник у Пролозі має назву: “Віднайдення Чесного Хреста, що його віднайшла блаженна Єлена”. Латинська Церква святкувала цю подію 3 травня, але при реформі празників за папи Івана XXIII у 1960 році це свято викреслено з церковного календаря.

Початок празнику Воздвиження дало посвячення храму Господнього Воскресіння, який збудував святий Костянтин Великий на Голготі в Єрусалимі. Це посвячення відбулося дуже вчисто за єрусалимського єпископа Макарія 13 вересня (за старим стилем) 335 року. Наступного дня після посвячення храму було вчисто воздвиження віднайденного святого хрестного дерева. Під час воздвиження народ багато разів просив: “Господи помилуй”. Відтоді Східна Церква щорічно святкує пам'ять посвячення храму Господнього Воскресіння

за старим стилем 13 вересня, а свято Воздвиження Чесного Хреста 14 вересня.

Друга важлива подія, що зробила загальним свято Воздвиження на Сході й на Заході, – це повернення святого Господнього хреста з перської неволі. Перський цар Хозрой у 614 році здобув Єрусалим і забрав Господній хрест до своєї столиці в Ктесифоні. Через чотирнадцять років цар Іраклій (610-641) після перемоги над персами відшукав святий хрест і приніс його до Єрусалима, де 14 вересня (за старим стилем) відбулося друге врочисте воздвиження-піднесення святого хреста. Відтепер свято має назву “Всемірне — це є всевітнє — Воздвиження Чесного й Життєдайного Хреста”. Оскільки празник Воздвиження нагадував про Христове розп’яття і смерть і прирівнювався до Великої п’ятниці, то від найдавніших часів свята Церква наказувала в цей день дотримуватися строгого посту.

Воздвиження належить до 12 великих свят нашої Церкви і має один день перед- і 7 днів поспраденства. Субота й неділя перед і після Воздвиження мають назву суботи й неділі перед і після Воздвиження, бо в ці дні Апостол і Євангеліє говорять про святий хрест.

Крім празника Воздвиження, наша Церква віддає честь святому хресту ще в Хрестопоклонну неділю. Цього дня, як і на Воздвиження, на утрені відбувається винесення святого хреста і поклоніння йому, але без обряду воздвиження — піднесення, яке є тільки на празник Воздвиження.

7 травня Східна Церква вшановує пам’ять “Явління знамена Чесного хреста на небі в Єрусалимі”. За святого Кирила Єрусалимського 351 року в часі П’ятдесятниці на небі з’явився святий хрест, що сягав від Голготи аж до Єлеонської гори.

У нашому церковному календарі маємо ще 14 серпня “Проісходженіє Дрєв Честнаго хреста”, що значить винесення, похід чи процесія з частинкою хресного дерева, яку в цей день з процесією переносили з царської палати в Царгороді до храму святої Софії. Тут було окреме поклоніння святому хресту, подібно як у Хрестопоклонну неділю. Починаючи від 1 серпня через два тижні кожного дня свята хресне дерево носили містом, щоб його освятити й відвернути всякі недуги. Цей празник установлений у Царгороді в IX ст. внаслідок різних недуг і пошестей, що звичайно з’являлися в серпні.

Обряди піднесення-воздвиження святого хреста

Особлива риса празника Воздвиження — це врочисте віддання прилюдної чести святому хресту через окремий обряд піднесення під час утрені празника. Протягом віків у Східній Церкві витворилися різні обряди воздвиження святого хреста. Тут згадаємо деякі з них та їхні важливіші моменти.

1. Обряд святого Атанасія на Атосі

Він записаний в Апостолі тієї Лаври з X-XI ст. Цей обряд дуже простенький. Патріярх, стоячи на амвоні, — у той час амвони ще стояли посередині церкви — підносить святий хрест при співі народу “Господи помилуй”. Після того читають п’ять тропарів: “Спаси, Господи, люди Твоя”, “Животворящий крест твоєя благодсти” — тропар передпразденства, “Токмо водрузи ся древо креста твоего” і “Днесь пророческое ісполняється” — обидва тропарі зі стихословії утрені празника та “Вознесийся на крест”.

2. Обряд гори Синай

Він знаходиться у Синайському канонарі з X ст. і відбувався так: спочатку співають п’ять тропарів, потім на амвон виходить архієпископ, бере святий хрест, повертається на схід, робить ним тричі хресне знамено і мовчки творить перше піднесення — від своїх грудей дуже поволи підносить святий хрест аж над свою голову. У той час, як він підносить святий хрест, на-

род співає 50 разів “Господи помилуй”, і стільки ж само “Господи помилуй”, коли опускає святий хрест вниз. Так само відбувається друге піднесення на південь, третє на захід і четверте на північ. При кожному піднесенні народ співає сто разів “Господи помилуй”. Після останнього воздвиження настає поклоніння святому хресту при співі кондака празника “Вознесийся на крест”.

3. Константинопольський обряд

Його подає константинопольський типікон Евергетицького монастиря за рукописом з XII сторіччя. Цей обряд подібний до синайського з тією різницею, що перед воздвиженням співається тільки тропар “Спаси, Господи”. Патріярх підносить святий хрест не чотири, а п’ять разів, тобто на всі сторони світу і п’ятий раз знову на схід. При кожному воздвиженні сто разів співають “Господи помилуй”.

4. Обряд воздвиження на Русі

У пам’ятках нашої Церкви цей обряд уже згадується в XIII ст. У давні часи воздвиження святого хреста відбувалося тільки в єпископських катедрях і великих соборах, де був єпископ і багато священників. Патріярший Собор 1276 року дозволив здійснювати воздвиження у всіх церквах. Митрополит Кипріяні (1381-1382 і 1390-1406) у своєму “Поученні руському духовенству” пише: “А щодо воздвиження Чесного хреста, то в кожній церкві, по цілій землі, де живуть християни, хрест воздвигают, хоча б був один священник, на славу чесного і життєдайного хреста”.

Опис обряду воздвиження наші пам’ятки подають з XV і XVI ст. Винос святого хреста в часі великого славослов’я на утрені та прошення потрійної ектенії в часі воздвиження, — відбуваються, як і сьогодні. Було п’ять воздвижень з усіх сторін тетраподу, а останнє воздвиження ще раз на схід. Під час кожного воздвиження народ співав сто разів “Господи помилуй”. Обряд закінчувався поклонінням і цілуванням святого хреста при співі кондака “Вознесийся на крест” і трикратним “Кресту Твоєму”.

Типік о. І. Дольницького подає обряд воздвиження згідно з традицією нашої Церкви з тією тільки різницею, що в Галичині при кожному піднесенні святого хреста співали не сто, а 24 рази “Господи помилуй”.

Богослужба празника Воздвиження Чесного Хреста — це величний гимн у честь святого хреста. Тут святий хрест безнаданно величається і славиться як знамено перемоги, сили і спасення. “Радуйся, життєносний хресте, — каже стихира на стиховні вечірні празника, — благочестя непобідна побідо, брамо райська, вірних кріпосте, Церкви захороно!

Ти знищив і знівечив тлінність, поконав силу смерті і підніс нас зі землі до неба. Ти зброя непоборна, бісів покоритель, слава мучеників, справжня окраса святих, пристановище спасення, даруй світові велику милість”.

Празник Воздвиження за допомогою святого хреста пригадує про наш обов’язок святий хрест почитати, любити й визнавати. “Не стидаймося Христового хреста, — каже святий Кирило Єрусалимський у своїй 4 катехизі, — хоча б хтось його укривав, але ти явно клади його на своєму чолі, щоб демони, бачачи царський знак, дрижали й далеко втікали. Роби цей знак, коли ти їси і п’єш, коли сидиш, лежиш, встаєш або ходиш, словом, при кожній нагоді”. А святий Йоан Золотоустий у Проповіді про цвинтар і хрест каже: “Хрест — трофей проти бісів, оружжя проти гріха, меч, що ним Христос проколов змія. Хрест — воля Вітця, слава Єдинородного, радість Духа, окраса ангелів, укріплення Церкви, похвала Павла, твердиня святих, світло всієї вселенної”.

ЗАПИТАЙТЕ У СВЯЩЕННИКА

Чи має право жінка, не маючи з чоловіком церковного шлюбу, а тільки розпис в РАГСі, ходити до церкви, приступати до сповіді і причащатись?

Цивільний шлюб не є Таїнством, і не дає Божої благодаті. Чоловік та жінка, які взяли цивільний шлюб не мають благословення на спільне життя від Господа Бога. Таким чином подружки живуть у гріху. Звичайно, Свята Церква не відкидає таких людей, але завжди намагається їм допомогти, намагається привести їх до Господа Бога, намагається викоринити гріх із їхнього життя. Тому коли така ситуація спіткала подругів, вони завжди можуть приходити до храму Божого, але не можуть стати повноцінними його членами.

Однак чоловік та жінка перебуваючи в такій ситуації не можуть приступати до Святої Тайни Сповіді та Євхаристії. Коли людина приступає до Святої Сповіді, вона повинна виконати 5 умов доброї сповіді. Однією із них є постановою поправитись. Коли людина приходить до Сповіді і не має на меті виправитись, тоді Сповідь не є доброю і не можливо отримати розрешення. В цьому випадку для того, щоб отримати розрешення, насамперед, треба змінити спосіб життя, тобто потрібно узаконити свої стосунки. Подружки повинні взяти Святу Тайну Подружжя (якщо не має ніяких перешкод стосовно цього, а якщо є якісь перешкоди тоді потрібно звернутись до церков-

ного трибуналу своєї єпархії), таким чином їхні стосунки стануть законними і після цього приступити до Святої Сповіді при цьому обов’язково сказати протє, що вони взяли шлюб і вже не живуть на віру. Тоді коли отримають розрешення своїх гріхів, можуть приступати до Святої Тайни Євхаристії.

Чи може священник сповідати, якщо він уже поїв? (А якщо ні то кого можна кликати на сповідь до потребуючого ввечері чи вночі?)

Потрібно чітко зробити розрізнення між двома тайнами: Покаяння та Євхаристією. Коли ми говоримо про тайну Євхаристії, тоді справді перед прийняттям цієї тайни є так званий «євхаристійний піст». Євхаристійний піст перед причастям становить 1 год., але також є деякі згадки, які вказують на піст перед причастям із вечора. Коли ми говоримо про Таїнство Покаяння, то бачимо, що не має жодного припису, який би заборонив священнику сповідати людей через те, що він не дотримувався посту. Більше того коли ми поглянемо до ККЦЦ, то бачимо, що священник повинен дбати протє, щоб його вірні як найчастіше приступали до Таїнства Сповіді та Євхаристії. Таким чином можна сказати, що священник перед тим як уділяти Тайну Сповіді немає ніякого зобов’язання дотримуватись посту.

Скажіть, будь ласка, що має знати пара до заручин? Які в неї обов’язки?

Обряд заручин, який передугє Таїнству Подружжя, немовби пригтовляє подругів до прийняття Таїнства. Але потрібно чітко розрізнити обряд заручин, який здійснюється у церкві та «розписку», яку часто називають заручинами.

Пара, яка вирішила заручитись, публічно засвідчує, що вона (пара) готова до прийняття Таїнства Подружжя. Таким чином пара має готуватись не до заручин, а до Таїнства Подружжя, бо заручини є лише проміжним етапом.

Молодята перед шлюбом, мають пройти цілий цикл передшлюбних наук та в кінці здати іспит.

Скажіть будьте добрі отче, як людині яка хоче помолитись за своїх недоброчливіців (ворогів) правильно написати в інтенції на Службу Божу «За здоров’я» ворогів: їхні імена, і ЧИ МОЖНА В КІНЦІ ПРИПИСУВАТИ: «...і за всіх ворогів видимих і не видимих?»

Найперше потрібно з’ясувати розуміння слова «ворог». Пригадаймо собі

другу заповідь любові: «Люби ближнього свого як себе самого». Кожна людина, як Боже творіння є доброю сама в собі, бо Господь не творив зла, Він все створив добрим. (Бут. 1). Людина, яка робить нам щось погане не є нашим ворогом, бо сама людина за своєю природою не може бути поганою. Таким чином злом є не людина, а її вчинок. Єдиним нашим ворогом є диявол, сатана – це слово так і перекладається: ворог, брехун. (Іван Лужецький. Отче Наш. 1990, с. 223.) Можливо, нам важко прийняти та полюбити людей, які роблять нам зло, але не потрібно їх називати вважати нашим ворогом.

Коли ми подаємо інтенцію на Літургію, потрібно вказати ім’я людини, чи групу людей за яких будемо молитись.

Як вже попередньо ми з’ясували, що єдиним ворогом людини є диявол. Бог створив цього ангела добрим, але через свій бунт проти Бога, він став злим. Диявол відкинув Бога та Його Царство є безповоротним у своєму виборі. Таким чином, що його гріх не може бути прощений. Тому не має сенсу молитися за «не видимих ворогів»

Слава Ісусу Христу! Розтлумачте, будь ласка, чи потрібно казати правду хворій людині про реальний стан її здоров’я, якщо завідомо відомо, що така правда 100% спричинить різке погіршення її здоров’я, важкі напади хвороби, глибоку депресію, оскільки це є проблемою.

Хіба хвора людина є позбавлена права знати, що є з її життям, хіба вона позбавлена можливості, щось змінити в своєму житті. Чи ми є тими хто може розпоряджатись чужим життям? Звісно, що ні, бо не ми, це життя дали людині.

Можливо це звучить дуже важко, гостро, неприємно для нас, але як нам би цього не хотілось, мусимо правду говорити завжди. Протє потрібно вміло її подати: не залишити людину з її проблемами на одинці, а дати свою руку допомоги, показати їй, що це не кінець, що потрібно боротися за своє життя, навіть якщо залишається мало шансів, вказати, що Бог є той хто є біля неї, в Ньому маємо шукати допомогу. В книзі псалмів читаємо: «Бо ти моя надія, Господи – Господь моє уповання від юності моєї» (Пс.70, 5).

Коли мова йде про смертельну хворобу, не потрібно забувати, що християнське життя не завершується смертю, але саме до неї потрібно готуватись, щоб зустрітись з Всевишнім Богом. З

одного боку хвороба справді може замкнути людину, увести у депресії, але також потрібно пам'ятати, що через хворобу людина робиться зрілішою, вона використовує кожну мить, щоб приготуватися до зустрічі із Богом. Таким приготуванням – прийняття Святих Тайн.

Через який час після Причастя можна їсти?

До Вас наступне питання: коли ви запричащалися то ви хіба зразу накидаєтеся на їжу?

Нормально є коли людина, запричастившись, після закінчення Святої Літургії молиться подячні молитви після Причастя, а прийшовши додому з Церкви подякувавши Богові за все, помолвившись молитви перед їдою сідає до трапези, після закінчення якої ми теж

маємо подякувати Богові, та помолитися молитви після їди.

Чи може (і як правильно) сповідатись – німий (такий, що втратив голос) християнин?

Насамперед потрібно створити сприятливі умови для сповіді (щоб ніхто не бачив Сповіді і особі було комфортно сповідатися). Повинна зберігатись гідність до цієї особи, виходячи із гуманного ставлення до людини потрібно в адекватний спосіб підходити до розгляду такого питання. Сповідь таких людей може відбуватися у такий спосіб:

1) Коли священник знає мову жестів, тоді в звичайний спосіб і без проблем може відбуватись Сповідь.

2) Коли людина не має можливості

розказати свої гріхи у вербальний спосіб, тоді вона може це зробити в якийсь інший спосіб: написати, показати та ін., але, так щоб сповідник зрозумів про, який гріх йде мова. Коли особа не може писати, тоді сповідник сам повинен перекладати гріхи в спосіб, який може зрозуміти особа. Після сповіді всі письмові записи, матеріали, які видавали б гріхи особи потрібно ліквідувати (спалити).

3) Також може бути сповідь із перекладачем (який знає мову жестів), коли це стосується глухонімих людей. Така сповідь здійснюється через перекладача, який спілкується із особою та передає інформацію сповідникові. Коли здійснюється така сповідь, перекладач як і священник, повинні дотримуватись таємниці сповіді.

3 ЖИТТЯ УПЦ КП

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ ПРИВІТАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ВОЄННОЇ РОЗВІДКИ З ПРОФЕСІЙНИМ СВЯТОМ

7 вересня 2015 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відвідав урочистості у Головному управлінні розвідки Міністерства оборони України та привітав військовослужбовців та ветеранів з 23-ю річницею від дня створення воєнної розвідки.

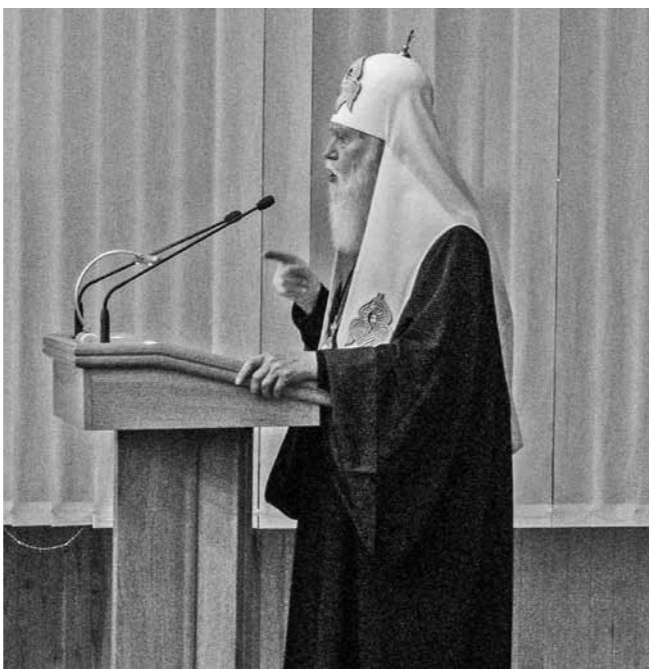
Очолив урочисті заходи Президент України Петро Порошенко, який звернувся з промовою до військових у якій зокрема закликав згадати усіх загиблих розвідників у часі російсько-української війни в окупованому Криму та на Донбасі. Особливо Президент відзначив Героя України старшого лейтенанта Євгена Зеленського, який поклав життя заради нашої незалежності. Глава держави вручив державні нагороди 11-ом офіцерам-розвідникам. В урочистостях також взяли участь: Міністр оборони України Степан Полторак, Голова Служби безпеки України Василь Грицак, голова Державної прикордонної служби України Віктор Назаренко, Заступник Глави Адміністрації Президента України Андрій Таранов.

З вітальним словом до присутніх звернувся і начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України Валерій Кондратюк, який закликав присутніх згадати загиблих героїв хвилиною мовчання.

З вітальною промовою до розвідників звернувся Святійший Патріарх Філарет. Архіпастир привітав присутніх зі святом і запевнив, що перемога України у війні на Донбасі стане їхньою зовсім скоро, але головне пам'ятати, що перемога залежить не від людей, а від Бога, а Бог з українцями.

Також Святійший Владика закликав військових пам'ятати про головну християнську чесноту: любов від якої ми отримаємо єдність і перемогу.

«Любіть один - одного, бо в цьому полягає сутність життя. Без любові - життя не існує. Український народ виявляє свою любов. В чому ми бачимо цю любов, а в тому, що українці йдуть захищати свою землю і не бояться смерті. Подивіться

скільки вже загинуло добровольців. За що вони загинули? За любов до своєї сім'ї, своїх близьких, своєї землі, своєї Батьківщини. Такий дух - перемогти неможливо!» - зазначив Предстоятель Київського Патріархату.

Святійший Владика подякував розвідникам за їхнє жертовне служіння у захисті Батьківщини.

Святійшого Патріарха Філарета супроводжував: настоятель храму на території Головного управління розвідки Міністерства оборони України, військовий священник, протоієрей Володимир Тимошук.

З ІСТОРІЇ ХРИСТІАНСТВА В УКРАЇНІ

Собор Святої Софії – катедра унійних митрополитів. 2 грудня 1597 р., 23 серпня і 2 жовтня 1599 р. польський король Жигмунд III видав для духовенства східного обряду в Києві, місцевого магістрату й міщан грамоти про послух і підлеглість предстоятелів Унійної Церкви. На офіційному державному рівні Речі Посполитої статус Свято-Софійського собору як катедри унійних митрополитів підтверджено в липні 1600 р., коли відбулося офіційне введення у володіння собором та його маєтностями митрополита Іпатія (Потія). Водночас статус Києва як головної катедри з'єднаної з Римом Руської Церкви вперше було зафіксоване в папському бреве Климента VIII від 15 листопада 1600 р. («Bulla provisionis Ecclesiae metropolitanae Kioviensis»).

Собор Святої Софії як адміністративний і духовний осередок уніатів у Києві. При Свято-Софійському соборі функціонувала унійна капітула (епархіальний крилос) (згадка з 1623 р.), а також діяв василіанський монастир (з 1622 р.), очолюваний його настоятелем о. Олександром (Шкодлицьким). У грудні 1614 р. та в листопаді – грудні 1629 р. Київ з пастирським візитом відвідав митрополит Іосиф (Рутський), який у т. ч. здійснив канонічну візитацію Софійського собору й інших унійних храмів міста, а також відправив чотири Літургії у Святій Софії за численної присутності киян. Згідно з інструкцією Іосифа (Рутського) від 1618-1619 рр., для Києва передбачалося номінувати окремого вікарного єпископа унійного митрополита, а при соборі Святої Софії мав бути відкритий василіанський монастир зі школою.

Намісники предстоятеля Унійної Церкви в Києві. Унійними настоятелями собору Святої Софії в Києві були священники Филип Опанасович (дані 1600-1605 рр.; «поп нагорний»), Яків Крушинський (1601-1604 рр.), Іван Мужилівський (1605 р.; київський протопоп, номінований князем Костянтином Острозьким, воєводою київським!), Антоній Грекович (1610-1618 рр.; загинув мученицькою смертю в Києві від рук козаків 23 лютого 1618 р.), Станіслав Садковський (1613-1618 р.), Іван Путятя (1624 р.), Мартин Корсак (1626-1633 рр.; останній намісник предстоятеля Унійної Церкви у Києві). Після висвячення єрусалимським патріархом Теофаном III у 1620-1621 рр. православної єрархії на чолі з київським митрополитом Іовом (Борецьким), частина підбурюваних козаками київських міщан напала 8 листопада 1622 р. на Софійський собор та захопила чотирьох ченців-василіан і унійного протопопа Матея, яких утримували під вартою у Трахтемирівському монастирі, однак у листопаді 1622 р. звільнили за сприяння православного митрополита Борецького.

Парафіяльна мережа, вірні, духовні осередки і майно Унійної Церкви у Києві. До Свято-Софійського собору в роки його належності до Унійної Церкви впродовж кінця XVI – першої третини XVII ст. належало «Верхнє Місто» (між валами «Міста Ярослава») зі Софійською слободою (заселеною підданими митрополічної катедри), собором Святої Софії та «нагірними» церквами. Окрім того, в підпорядкуванні унійного митропо-

З ПРОГОЛОШЕННЯМ БЕРЕТЕЙСЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ УНІЇ В ЖОВТНІ 1596 Р. СОБОР СВЯТОЇ СОФІЇ В КИЄВІ ДЕ-ФАКТО СТАВ ГОЛОВНИМ КАТЕДРАЛЬНИМ ХРАМОМ КИЇВСЬКОЇ УНІЙНОЇ МИТРОПОЛІЇ ТА ОСІДКОМ ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УНІЙНОЇ ЦЕРКВИ, ХОЧА ТОГОЧАСНИЙ МИТРОПОЛИТ МИХАЙЛО (РАГОЗА) ДО СВОЄЇ СМЕРТІ В 1599 Р. ПЕРЕВАЖНО РЕЗИДУВАВ У ВІЛЬНІ

лита перебували Видубицький і Михайлівський Золотоверхий монастирі. Згідно з актом введення митрополита Іпатія (Потія) у володіння духовними маєтностями у Києві від 17 липня 1600 р., до Унійної Церкви в місті належали катедральний храм Премудрості Божої, Софійська слобода («Верхній Київ»), згодом – Видубицький монастир (архимандрія), а також парафіяльні церкви Богородиці Пирогощі («Матеробозька церква»), Святого Миколая Чудотворця (Десятинна), Святого Симеона Стовпника (фігурує також під титулом Воздвиження Чесного Хреста), Святого Микити та Святого Василія Великого (Трьох Святителів). За даними тогочасних джерел, у місті унія мала значну популярність серед міщан і священників, а вірними Унійної Церкви стали такі впливові кияни, як війт Федір Ходика (загинув мученицькою смертю від рук козаків у 1625 р.).

Реконструкція уніатами Софійського собору. Унійні намісники Святої Софії в першій третині XVII ст. здійснили низку заходів з відбудови зруйнованого в попередні століття катедрального собору, а також його забезпечення літургійним опорядженням та реконструкції внутрішнього інтер'єру. Перший відомий реєстр речей і церковного опорядження, що зберігалися в соборі Святої Софії та належали померлому унійному митрополитові Михайлу (Рагозі), датований 1599-1600 рр. На вимогу унійного намісника, Святій Софії київська ратуша у 1605 р. повернула срібний релікварій (ковчег) з мощами святих. Перша спроба реконструкції собору уніатами зафіксована в 1622 р. (тоді Свята Софія була впорядкована, очищена й прикрашена), про що Римську курію інформував митрополит Іосиф (Велямин-Рутський). У 1619 р. польський король Жигмунд III, відвідавши Київ, взяв участь в одному з унійних богослужінь у соборі Святої Софії, а після оглядин храму зобов'язав київського воєводу Томаша Замойського подбати про належний стан святині. Масштабні реставраційні роботи Святої Софії з ініціативи отців василіан розпочалися 1629 року й тривали, з перервами, до 1633 р.

Захоплення/повернення собору православним. Катедральний собор Святої Софії було повернуто православним на основі «Пунктів заспокоєння грецької релігії» 1632 р., укладених з нагоди коронації польського монарха Володислава IV. Відповідно до цього документа, храм мав «залишитися при уніатах». 12 липня 1633 р., за наказом православного митрополита Петра (Могили), група київських міщан, священників і ченців насильно захопили Святу Софію. Відтоді катедра де-факто почала виконувати функції резиденції (осідку) й столиці Київської православної митрополії. 17 липня 1633 р. православні захопили інші унійні храми в Києві. Наступного 1634 р. уніати втратили в Києві Видубицький монастир, а 10 березня 1636 р. намісник київського унійного митрополита – Станіслав Корсак, вимушено покинув останню підпорядковану йому церкву у Верхньому Києві – Святого Миколая (Десятинну).

Титулатура «митрополит київський в Унійній Церкві/УГКЦ». Попри фактичну втрату Києва, предстоятелі Унійної Церкви й надалі зберігали титул «митрополита київського» – аж до смерті у 1838 р. Йосафата (Булгака). 21 серпня 2005 року Блаженніший Любомир (Гузар), у зв'язку з перенесенням осідку УГКЦ зі Львова до Києва, офіційно змінив свій титул на «Верховний Архієпископ Києво-Галицький».

**д-р Ігор Скочильяс,
декан Гуманітарного факультету УКУ**

ПОЯСНЕННЯ 10 ЗАПОВІДЕЙ БОЖИХ

Напевно ні для кого не є таємницею той доконаний факт, що Бог є Любоб. Але, на жаль, не всі розуміють ту істину, що Люблячий наш Отець дає нам Свої Заповіді – не як тягар чи обузу, а як милосердя. Щоб, виконуючи їх, людина мала успіх у цьому земному житті, і вічне щастя у Небесній Батьківщині. Саме тому не зайвим буде нагадати багатьом людям ці, такі знані, і в той же час, не досконало зрозумілі Божі Заповіді.

Закон Божий – Десять Заповідей Божих, у яких міститься норматив відносин між людиною і Богом – у перших трьох; у решті семи – між людиною і ближнім.

Вони написані не випадково саме в такому порядку.

1. Я Господь, Бог Твій: не матимеш інших богів крім Мене.

Ніщо і ніхто не повинен стояти на перешкоді у твоєму наближенні до Творця. Пам'ятай слова, славної пам'яті Степана Бандери: „Мета життя людини – це наближення до Бога!». Твоє серце повинне на 100% належати Богові. Не дозволяй ворогові (сатані) заволодіти твоїм серцем через світові спокуси, бо „що може людина дати за душу свою навзамін?” Ця – перша, найголовніша Заповідь у Законі Божому, бо з неї випливають три основні богословські чесноти – ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ.

Грішать проти цієї Заповіді також ті, хто з пустої цікавості чи через брак віри Богові, звертається за допомогою до різних екстрасенсів, відьом, ворожок, чаклунів, гороскопів та поза Христовою Церквою, збудованою на Св. Апостолі Петрі, іде упріємнювати собі слух до різних сект, на зразок „свідетелей іегова”, „мормонів”, „адвентистів сьомого дня”, „п'ятидесятників”, „благостей” та інших еретичних угруповань, створених людьми, а не Господом нашим Ісусом Христом.

2. Не взивай намарне імені Бога Твого.

Ще раз нагадаю, що не можна без потреби і без належної Творцеві поваги і любові, вживати у розмові Його Святе Ім'я. „Бо не вважатиме Господь безвинним того, що призиває Його ім'я надаремно.” (Вих.20,7) Мають провину проти цієї Заповіді також ті, хто склавши гідно, на Біблії чи за допомогою імені Божого, військову Присягу, не виконує її або порушує.

3. Пам'ятай День святий святкувати. Ця Заповідь зобов'язує нас взяти активну участь (в Неділі і свята) у Святій Божественній Літургії та не робити важкої праці без важливої потреби і погли-

бити свої знання правд православної віри. Адже записано: „шість днів працюю, а сьомий день віддай Богові твоєму”.

Але оскільки деякі заблукані еретики спекулюють словами зі Святого Письма (Біблії), кажучи, що Бог признав сьомим днем Суботу, а не Неділю, то мушу пояснити, що так, як ці людці, говорять лише ті, хто лишився людиною „вчорашнього дня” і чекає на свого власного, нового месію та зрікається Господа Нашого Ісуса Христа і Дня Його Воскресіння.

4. Шануй батька й матір твоїх, щоб тобі добре було і щоб довго ти прожив на землі.

Розглянувши перші три найголовніші Заповіді Божі, переходимо до першої із семи, що стосуються нормативу відносин між людьми. Ці сім Заповідей плекають у кожному з нас любов до ближнього. І початком любові до ближніх є саме ця – 4 Заповідь. Адже почуття любові кожна людина плекає в собі ще з лона матері своєї. І хоча джерелом любові – є Господь, Бог наш, але дитина вчиться тієї любові через посередництво своїх батьків, які, на той час, замінюють для неї Бога, правдиве джерело любові. Ми ж, як діти, зобов'язані цією Заповіддю віддавати батькам належну їм шану і повагу, послух і любов, за їхню спіддію з Творцем у творенні життя.

Ця Заповідь також зобов'язує нас любити свою Батьківщину, свою українську націю, мову, культуру, звичаї, традиції і при потребі навіть віддати своє життя за них. „Бо немає, - каже Ісус Христос, - більшої любові понад ту, як хто життя своє віддасть за друзів своїх”.

Вона також зобов'язує задля Бога коритися світській владі, але якщо влада не зловживає і Закони Держави не мають протиріч з Законом Божим, бо у протилежному випадку такі закони не зобов'язують християн їх виконувати.

5. Не вбивай.

Оскільки саме життя в земному тілі є найбільшим Божим даром, мати буття в собі, на основі якого базуються всі інші Божі дари, то відповідно, ніхто не має права, окрім Творця, забрати життя, тобто його знищити. Отже порушниками цієї Заповіді є не лише ті, хто відбирає життя в ближніх, але й ті, хто вкорочують у будь-який спосіб своє власне життя - самогубці. Також грішать проти цієї Заповіді ті, хто чинить аборт, або призводить чи намовляє когось до нього, або вживає контрацепції з метою вбити зародок людського життя. Важчим гріхом за цей є лише духовне вбивство, тобто

вбивство душі – згіршення ближнього.

Ісус Христос застерігає нас, кажучи: „А хто спокусить одного, з тих малих, що вірують у Мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию, і він був утоплений у глибині моря”. Саме тому не грішить цим гріхом дівчина, в якій відбирають честь, убиваючи нападника. І саме тому наші „прадіди великі” воліли вмерти на полі бою з шаблею в руці, ніж все життя плазувати рабами у загарбників. Вони честь і гідність свою та свого народу ставили вище, ніж земне життя біля повного корита.

Знову ж мушу застерегти від багатьох сектантів, які спокушають необізнаних зі Словом Божим та Його Заповідями „малих людей” і кажуть, що „не можна брати зброю до рук і вбивати нападників”, мотивуючи це тим, що це порушує 5 Заповідь. Таких треба цуратися, бо кара на них вже здавна не бариться...

Кожна людина має право захищати своє життя, і навіть шляхом вбивства нападника. І якщо можна боронитися проти божевільного, який посягає на життя і здоров'я твоє чи твоїх ближніх, то тим більше проти ворога.

Що ж до обов'язку захищати життя ближніх, то батьки зобов'язані захищати своїх дітей, а воїни всіх людей, їх здоров'я духовне і фізичне та майно. Було б наївно думати про Івана Хрестителя, що він не знав Заповідей Божих, коли повчав воїна, що той має робити: „Сумлінно виконуй свій обов'язок, задовільняйся своєю платнею і не ображай вдів і сиріт”.

6. Не чини перелюбу.

Запам'ятай, що хто приходить до Бога і єднається з Ним у Тайні Святої Євхаристії, той стає з Ним одним цілим, оскільки ми всі частинкою своєї душі становимо єдине Тіло Христової Церкви, а хто приходить, (добровільно), і єднається з перелюбницею, той стає з нею одним тілом. (I Кор.6,16-18) Ні в якому іншому грісі людина не занечищує так власного тіла, як у перелюбі.

У своєму тілі вона має прославляти Творця. Нагадую, що ми, тобто наші тіла – є посудиною, в якій Дух Святий перебуває, отже не можна бруднити у перелюбі те, що Бог створив від початку чистим на Свою прославу.

У Псалмах читаємо: „Людина у Правді не встоїться, пристане до скотів нерозумних і стане подібною до них”. Ісус Христос викупив нас з під влади гріха і смерті, бо гріх тягне за собою смерть. Отже людина має силу, завдяки Христу. І

за Його допомогою вона повинна перемогти в собі тваринне бажання віддаватися пристрастям і зберігати себе чистою від гріха перелюбу.

Отже, потрібно уподібнюватися Сину Божому, Ісусу Христу, щоб стати дітьми Божими. Не можна бути «худобою», яка не здатна стримувати своєї похоті і через те належить дияволу, бо диявол грішить від початку.

Вибір, через вільну волю, як дар Божий, належить нам. Що ми оберемо? До кого уподібнимся? Де перебуватимемо? З ким? Не помилися у своєму виборі, щоб потім не довелось гірко страждати.

Цим гріхом грішать люди, які служать не Богові, а є рабами своїх низьких пристрастей і похоті. Бо хто ким переможений, той тому й раб. Всі сексуальні стосунки поза церковним шлюбом є порушенням цієї Заповіді.

7. Не кради.

Це гріх проти власності, бо кожна людина має право користуватись часними благами, придбаними і заробленими чесним шляхом, щоб утримувати себе, свою родину і чинити з того милосердя та милостині. Оскільки крадіжка противиться чесноті справедливості, а ми знаємо, що всяка несправедливість – є зло і беззаконня, тож не можна чинити зла, від якого ми всі страждаємо. До порушення цієї заповіді належить також:

1. Крадіжка (злодійство, тихо привласнена чужа річ).

2. Грабунок (розбій, напад, відкрито із застосуванням сили (зброї).

3. Лихва (відсотки в банку з чужого добра).

4. Вандалізм (нищення чужої власності).

5. Ошуканство (шляхом обману заволодіння чужим добром (на вазі, якості і т. д.).

6. Затримання заробітної плати (цей гріх кличе про помсту до Неба).

7. Захланність або скупість – це гріх супроти Бога (бо все, що ми посідаємо, тобто маємо у власності, матеріальне чи духовне, належить виключно Йому і від Нього ми все одержали в дар). Вона протилежна милостині. Святий Іван Золотоустий, повчаючи нас, дає таку пораду: „Велике діло – милостиня, полюбімо її, вона не має нічого собі рівного. Вона може змити гріхи й охоронити від засуду. Ти мовчиш, - а вона стоїть і охороняє тебе. Що більше, тоді, як ти мовчиш, ти-

сячі уст дякують за тебе”.

Порушення цієї Заповіді тягне за собою обов'язок реституції, тобто повернення чужої власності – власникові речі. Добрий приклад дає усім злодіям митар Закхей. Розкавшись, він каже: „...а кому завинив, віддам учетверо...”

8. Не свідчи неправдиво на ближнього твого.

Цей гріх язика, яким людина може спілкуватися з ближнім, славити і прославляти Бога, або обмовляти, очорнювати, осуджувати, гостро критикувати, принижуючи честь і гідність свого ближнього, проклинати, богохулити і т. д. Через те, що людина слабка і схильна більше до зла, як до добра, то для неї дуже повчальною є приказка: „Мовчання золотого, а слово срібного”. А мудрий, іспанський богослов, Хосе Ескрива, каже: „Коли не маєш чого доброго сказати про людину, - промовчи. Вже ж тебе те слово не розірве”.

Цей гріх, як і попередній, теж тягне за собою обов'язок реституції, тобто повернення відібраної честі і гідності ближнього. Як ми вже згадували у п'ятій Заповіді, Честь і Гідність – дані нам в дар від Творця для Його, Божого прославлення, і саме тому людина має плекати і берегти свою честь і гідність з дитинства аж до смерті, але й ніколи, в жодний спосіб не відбирати їх у ближнього.

Коли йде війна, воїн має право вбивати під час бою ворогів, але ніколи не має права відбирати честь і принижувати гідність ворога, оскільки він теж людина, і як кожна людина, створена на образ і подоби Божу.

9. Не пожадай жінки ближнього твого.

Ісус Христос каже: „Хто пожадливо подивиться на жінку, той вже вчинив із нею перелюбу у своєму серці”. Ця Заповідь застерігає нас від нечистих думок, оскільки наші думки і наміри мали б належати Богові і про Боже думати. Бо де твої думки – там і ти сам.

Саме тому, що людина слабка, а диявол підступний, Ісус Христос, перебуваючи на Оливній горі, застерігає учнів: „Моліться не переставучи, бо ходить довкола вас, ніби лев ревучий, і дивиться кого пожерти...”. Саме молитва є тим добрим засобом проти нечистих думок нашпигуваних дияволом у нашому розумі. Господь виразно каже: „Спротивтеся йому, і він втече від вас”.

10. Не пожадай нічого того, що є власністю ближнього твого.

Ця Заповідь застерігає нас, забороняючи мати лихі думки проти чужої власності. Вона тягне за собою отруйне почуття – заздрість, яка роз'їдає і ни-

щить душу людини і в підсумку людина має замість спокою і радощів – неспокій і журбу...

Істиною є те, що жодна людина ще не втекла і ніколи не втече від власної совісті. Де б ти не пішов, де б не сховався, всюди твоя брудна совість тебе знайде і про себе нагадає отруйною гадиною. Навіть безбожники й ті відчувають угризніння нечистої совісті і лишаються з нею один на один, невимовно страждають. Про яке ж тоді щастя можна говорити, коли така біда обсяде людину і ніде не дасть їй спокою, якого прагне всією своєю душею і ніколи не зможе заспокоїтися, доки не знайде.

Людина, назагал, крізь все життя послуговується своїми бажаннями і прагненнями, намагається віднайти і зробити те, чого хоче, і якщо їй щось із того не дається, вона гірко сумує, і, все ж, далі намагається досягнути своєї мрії.

А тепер, уяви, що все, чого ти бажав, прагнув, хотів і про що мріяв – є марнота, абсолютно непотрібна для твоєї душі, яка спонукала, через твої бажання, віднайти Єдиного Бога – Творця, який тебе створив для Себе і тільки в Ньому душа віднаходить мету усіх своїх бажань-прагнень. Бо поза Ним, лише ненаситна безодня пристрасних бажань, які ніколи не можна вгамувати.

Отже, людина мусить зробити вибір, тобто скористатися Божим даром – вільною волею вибору: все життя гаятися за вітром, годувати ненаситну утробу пристрастей і тваринних бажань і, врешті, пожати страждання, скрегіт зубів і сльози; чи віднайти, прийти, і поєднатися з Творцем і мати повноту своїх прагнень та заспокоєння душі. Бо як влучно сказав Св. Августин: „Неспокійна душа моя, доки не поєднається з Богом”.

Бо увесь сенс людського життя на землі полягає в тому, щоб послуговуючись Заповідями – уподібнитися Сину Божому, Ісусу Христу, і через уподібнення Йому та за Його допомогою – відновити втрачену гідність бути Божою дитиною. І тоді вже, як дитина, сподіватися на спадок від Отця – Царство Небесне.

Головне ж що потрібно запам'ятати, що Люблячий нас Творець дає ці Десять Заповідей нам зі Свого великого милосердя, через любов до нас немічних. Не як обузу і непотрібний тягар, а як інструмент для досягнення щастя і Царства Небесного. Не випадково Ісус Христос наголошує на цих словах: „Хто любить Мене, той заповіді Мої зберігає”. В іншому місці Євангелія читаємо: „А Заповіді Мої не важкі..., бо тягар Мій легкий і ярмо Моє любе...”, „Заповіді, які дають життя тому, хто їх виконує...”

ПАМ'ЯТАТИ КРИМ

Останнім часом на фоні розмов про долю Донбасу в засобах масової інформації було майже забуто про Крим.

Крим це тепер питання винятково кримських татар? Чи підтримують українці кримських татар у їх боротьбі за Крим?

Поставимо питання ще більш радикальніше, а як так сталося що наші бізнесмени досі свої прибутки в Криму ставлять на перше місце? Боротьба за Крим українського бізнесу не стосується?

Тобто кримські татари будуть боротися за український Крим, а український бізнес буде потихеньку наживатися на окупованому Криму? Так виходить, що кому війна, а кому мати рідна?

Чи так сталося, що раз ми домовилися по Донбасу і ніби на мир там сподіваємося, то тепер про Крим надовго забудемо? А може тишком-нишком обмінємо Крим на Донбас?

Не можна забувати про Крим. Не можна наживатися на Криму, допоки кримські татари за нього воюють. Не можна полишати кримських татар у цій війні за Крим наодинці. Це український Крим, і будь-який рух супроти окупаційної влади в Криму має бути підтриманий українцями.

Українська громада, українські волонтери і українська влада повинні не тільки надати повну підтримку кримським татарам у їх боротьбі за Крим, а і зробити відповідні заяви з цього приводу.

Український бізнес має переосмислити своє ставлення до торгівлі в Криму. Вочевидь тут потрібна чітка громадянська позиція – якщо українська громада приймає рішення про блокаду Криму, то це рішення мають підтримати всі українські бізнесмени.

Блокада Криму може бути винятково рішенням громади. На-

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

Віть якщо влада з якихось політичних причини буде від цього відмовлятися чи просто мовчати, то українській громаді та українському бізнесу ніхто на заважаче проявляти свою патріотичну позицію щодо Криму. Боротьба української громади за звільнення Криму від російської окупації не потребує узгоджень з владою чи дозволу міжнародних правових структур.

Незаконна окупація Криму з Росією, дії російської влади щодо кримських татар, становище українських громадян в Криму – все це має бути в зоні постійної уваги українських засобів масової інформації.

Боротьба за Крим, хай навіть не збройна, буде тривалою. Але така боротьба має бути постійно, щоб вона завершилася перемогою України.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ◆ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ◆ ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ◆ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ◆ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ◆ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ◆ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by imaginestudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 03.11.2015 г. Формат 60X84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86.

Друк ФООП Борисенко О.Л.
Свідоцтво ДК № 4966 від 25.08.2015
м. Нікополь, вул. Черняхівського, 35